

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2446/2019
18.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, Татјане Матковић Стефановић и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милка Филиповић Љубић, адвокат из ..., против тужених „ББ“ а.д. из ..., кога заступа пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ВВ“ из ..., кога заступа пуномоћник Милош Б. Стијеља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији првотуженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 961/19 од 01.04.2019. године, у седници већа одржаној 18.09.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 961/19 од 01.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија првотуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 961/19 од 01.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 бр. 785/18 од 13.12.2018.године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезани су тужени да му солидарно за период од 01.04.2015.године до 31.08.2015.године исплате и то на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 33.862,88 динара (на име главнице) и износ од 13.448,62 динара на име законске затезне камате обрачунате до 06.11.2018.године, на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора износ од 13.107,71 динар на име главнице и 5.176,16 динара на име законске затезне камате обрачунате до 06.11.2018.године. Обавезан је друготужени да тужиоцу за период од 01.09.2015.године до 26.12.2016.године исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 112.191,57 динара на име главнице и износ од 31.891,42 динара на име законске затезне камате обрачунате до 06.11.2018.године и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора износ од 42.541,88 динара на име главнице и 12.063,03 динара на име законске затезне камате обрачунате до 06.11.2018.године, Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени солидарно обавезу на исплату поменутих накнада за период од 26.12.2014.године до 31.03.2015.године и за период од 01.09.2015.године до 26.12.2016.године, као и захтев за исплату законске затезне камате у износима и на начин наведен у изреци пресуде. Тужени

су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 66.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате. Одбијен је предлог тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 961/19 од 01.04.2019. године, жалбе тужених одбио и потврдио пресуду Основног суда у Суботици П1 785/18 од 13.12.2018.године у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, првотужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује и с позивом на члан 404. став 1. ЗПП због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији првотуженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе ни новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом првотуженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 20.04.2018. године.

У овом спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора од 46.969,50 динара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија првотуженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

3

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић